

Povestiri din viața mea (1895-1986)(IV)

Nicolae Pașcovici

Școala de forestieri din Rădăuți - septembrie 1924

La școală, candidați mulți, chiar peste numărul fixat de Administrația Fondului Bisericesc. La cancelarie, în dimineața de 16.IX.1924, se dă citire listei candidaților propuși de către ocoalele silvice și se întocmește lista alfabetică pentru toți cei 36 de petenți, pentru 25 de locuri la clasă.

Examenul medical. Medicul școlii examinează starea sănătății fiecărui candidat, înălțimea, auzul, văzul, vârsta admisibilă și, prin proces verbal, declară că toți candidații, în număr de 36, sunt apți pentru îndeplinirea serviciului silvic ca forestieri, din punct de vedere medical.

Examenul scris. Se împart la clasă colile albe pentru teză, toc și cerneală. Se dau instrucțiuni pentru scrierea numelui în colțul din dreapta de sus al coalei și lipirea colțului stampilat. Subiectul tezei: dorințade a deveni forestier, șef de canton silvic. Tezele se notează cu note de la 1 la 4, după criteriile: scris citeț și corect românește, propoziții scurte, cu înțeles sănătos; de asemenea, cunoștințele legate de îndatoririle șefului de canton ca organ de serviciu. La acest examen cad 11 candidați, iar cu ceilalți 25 începem învățământul. Candidații respinși își iau actele de la cancelarie și pleacă la ocoalele silvice de origine.

Învățământul practic: anul I și II la Ocolul silvic Codrul Voevodesei

Cazare la Colibă, instructori: inginerul profesor, ajutat de forestierul de cancelarie.

Lucrări de toamnă. Între 20.IX - 30.IX.1924: cunoașterea speciilor forestiere - speciile principale și speciile de asociație, cunoașterea arbuștilor și a plantelor erbacee care arată stațiunea în care se lucrează. Elevii fac colecție de frunze, de muguri și de plantele erbacee, care arată stațiunea. Examinare: în ultima zi.

Cubajul buștenilor și al arborilor în picioare: de la 1.X - 10.X.1924. Subiecte: compasul forestier (clupa) și părțile componente, așezarea clupeii pe buștean, tabele de cubaj, tabele de producție, cubajul buștenilor fasonați, metrul cub și metrul ster, transformări cu factorul de așezare și factorul de cubaj. Apoi, cubajul arborilor în picioare, dendrometrul și părțile componente, măsurarea înălțimii arborilor cu dendrometrul și cu creionul, tabele de producție și utilizarea acestora, tariful de cubaj local pentru arborii în picioare. Creșterea arborilor și determinarea acesteia, creșterea medie anuală a unui arbore izolat și a unui arboret. Urmează elemente de amenajare: noțiunea de arbore și de arboret, noțiunea de posibilitate a unui arbore izolat și a unui arboret în diferite stadii de dezvoltare, noțiunea de regulament de

exploatare, noțiunea de stațiune forestieră cu potențialul ei, noțiunea de echilibru stațional, noțiunea de majorare a potențialului unei stațiuni, cu păstrarea echilibrului stațional. Tot aici, și despre insectele și ciupercile dăunătoare în pepinierele și pădurile Ocolului silvic Codrul Voivodesei: la molid, brad, larice, ulm, frasin; colecția unor exponate cu atacuri.

*
* *

Elevii forestieri trec în caietele de practică cele studiate pe teren, timp de cinci zile (11.X - 15.X.1924), examinarea și susținerea caietelor de practică fiind între 16-17.X.1924.

Urmează vânatul - practică pe teren, la iepure, trei zile: 18.X - 30.X.1924.

Subiecte: arma de vânătoare cu țeava ghintuită, metode de vânătoare la iepuri, aranjarea unei vânători în colectiv, timpul permis de vânătoare și calendarul vânătoresc, cartușul pentru iepuri și confecționarea lui, încărcarea și descărcarea armei de vânătoare, îngrijirea armei de vânătoare, trageri la iepuri cu arma de vânătoare. Pagubele cauzate de iepure în pădure și livezi, ocrotirea iepurelui în timpul iernii, jupuirea iepurelui și tranșarea cărnii de iepure, băițuirea și gățirea cărnii de iepure.

Apoi, căprioarele și descrierea lor: trofeele căpriorului, daunele cauzate pădurii și evitarea lor, vânătoarea de căpriori după calendar, metodele de vânătoare, jupuirea căpriorului, tranșarea vânătorescă a cărnii de căprior, ocrotirea căprioarelor în timpul iernii, gățirea cărnii de căprior.

Cerbi și descrierea lor: trofeele cerbului, cerbul de Carpați și cerbul de câmpie, cerbul și daunele cauzate pădurii - când efectivul e prea numeros. Arma și

gloanțele pentru cerbi, lovitura optimă la vânatul mare, vânătoarea la cerbi și timpul de ocrotire - după calendar; metodele de vânătoare la cerbi, jupuirea și tranșarea cărnii de cerb, ocrotirea cerbilor în timpul iernii.

Sarea pentru cervide. La cerbi: drobul de sare în crivală, sarea în scobitura cioatei - două părți argilă (lut) și o parte sare. La căprioare, drobul de sare este îngropat în obârșia izvorului, apa care se scurge este sărată, căpriorul vine la ore fixe și bea apă sărată. Sarea ușurează digestia stomacului de cervide.

Frunzare pentru cervide. În luna mai se taie lujerii de salcie, plop, frasin, paltin, tei, ulm, etc., se înmoaie în saramură, se usucă la soare, se leagă în snopi și se oferă cervidelor ca hrană la iesle, iarna. Fânul pentru cervide - în luna iunie și iulie se cosește iarba de pădure, se usucă, se fac căpițe și iarna se dă ca hrană cervidelor la iesle. Altă hrană pentru cervide: castane, jir, ghindă, napi, gullii servite la iesle, acestea constituie o hrană bună pentru cervide, iar primăvara se evită roaderea cojii de rășinoase.

Pentru mistreți, culturile de napi porcești sunt de mare valoare. Acestea evită daunele cauzate pe ogoarele proprietarilor particulari.

Ocrotirea vânatului cu pene: ierunci, potârnicchi, prepelițe. Subiecte: ogoare pentru vânat, mici culturi de secară, orz, ovăz - pentru vânatul cu pene. Aici se află hrană și adăpost, mici suprafețe însoțite, din întreg ocolul silvic.

Arbori fructiferi pentru vânat: cireși, castani, corcoduși, vișini, aluni, scoruși, mălini, călini, etc. Toți acești arbori servesc ca atracție și ca hrană pentru păsările călătoare și pentru cele stabile, care se hrănesc cu fructe și cu insectele care

cauzează prejudicii pădurii.

Examinarea caietelor de practică la disciplina “Vânat” și susținerea notelor cu desene trecute în caiete - în perioada 28.X - 30.X.1924.

Practica de iarnă includea următoarele activități: constatarea pe teren și în pepiniere a deșosării puietilor plantați superficial, construirea “colibei ghețarie”, adăpostul puietilor până la plantare, în pepinieră cât și în parchetul de plantat, constatarea pe teren a daunelor cauzate de gerul timpuriu la lujerii încă nelemnificați de molid, constatarea daunelor cauzate de polei în prăjinișuri - prin ruperea lujerilor de vânt, constatarea daunelor cauzate de zăpada moale în pădure, prin ruperea vârfulor în arborete, constatarea daunelor cauzate iarna de vânturile periculoase, prin doborâri în fâșii de arborete, constatarea urmelor de vânat pe zăpadă și pe sol: vulpe, vidră, lup, cerb, ciută, căprioare, pisică, râs, jder, etc. De asemenea, despre ieslea pentru hrana cervidelor iarna, popuri pentru hrana iepurilor.

Elevii vor desena în caietele de practică daunele cauzate de intemperii iernii, cât și urmele vânatului, apoi instalația de hrană pentru cervide și pentru iepuri. Pentru examinarea caietelor și susținerea practicii de iarnă se rezervă două zile din luna martie 1925.

Lucrări practice de primăvară, lunile martie-aprilie

În fiecare an, în pepiniere, elevii participau la scosul puietilor de rășinoase, sortarea, legarea și păstrarea la ghețarie; scosul puietilor de foioase - toaletare, sortare, legare și păstrare la ghețarie. Apoi, movila de compost și prelucrarea cu hârlețul. De asemenea, pregătirea tarlalelei

pepi-nierei după scoaterea puietilor: nivelare, tasare cu vălătucul, îndreptarea taluzelor, însămânțarea la tarla sau la strat.

Transportul puietilor cu vehicule: se efectua încărcarea stratificată în mușchi ud, descărcarea și păstrarea în ghețarie până la plantația definitivă.

Plantarea definitivă se exersa la parchet. Gaura-cuib era de 40 x 40 x 30 cm, pământul în două părți. Succesiunea operațiilor: umplerea găurii, răsfirarea rădăcinilor pe moviliță, acoperirea rădăcinilor cu pământ, îndesarea pământului pe rădăcini cu pumnii, din lateral, controlul prin smulgere ușoară, ligheanul pentru apa de ploaie, plantarea la adâncime normală; plantarea prea adâncă și plantarea superficială.

Apoi, se urmăreau amestecurile de specii la plantare: amestecul intim cu două, trei sau patru specii, una după alta, amestecul în grupe de arbori, 10-20 puietide aceeași specie, amestecul în pâlcuri, 20-50 puietii din aceeași specie, amestecul în ochiuri de arbori, 50-100 puietii de aceeași specie forestieră. Amestecurile bune: la dealuri (coline mici și coline mari) - 3 foioase și 2 rășinoase, la munți mijlocii - 3 rășinoase și 2 foioase, la munți înalți - 5 rășinoase și 2 foioase.

Densitatea plantației la hectar se făcea în funcție de regim și tratament. Pentru regimul codru, cu ciclul de producție de peste 80 ani, densitatea normală era de 3500 puietii/ha. Aceștia, prășiți primăvara, până la vârsta de cinci ani, dau o creștere viguroasă, care trece repede la stadiul de rărire masivului prin curățiri și rărituri.

Lucrări practice de vară

Lucrările pentru vânat constau din: pregătirea fânului pentru cervide (o căpiță

ca exemplu), construcția și așezarea ieslei sub paza șefului de canton - în loc ascuns (un exemplu), prășitul unei culturi (un exemplu).

Se realiza apoi prelucrarea movei de compost cu adaosuri - praf de var, bălegar de grajd, buruiene uscate, praf de pe drum și realizarea de frunzare pentru cervide: (2-3 snopi de exemplu), sare pentru căprioare și cerbi (exemple), popuri cu otavă și gullii pentru iepuri (exemple). Apoi: îmbrăcarea trunchiurilor de rășinoase (molid și brad) în stadiul de pârși - prăjiniș cu cetină (de brad sau de molid) contra cervidelor, care rod coaja (10 exemple).

Urmau metode de vânatoare. La iepuri: vânatoarea cu bătaie, controlul actelor la vânătorii oaspeți, linia trăgătorilor și a locurilor de pândă individuală, linia bătaiașilor cu conducătorul lor, semnalul de începere a bătaii, semnalul de oprire a focurilor. Apoi, expunerea vânatului doborât, împărțirea vânatului de către un vânător înaintat în vârstă, cu un trecut vânătoresc, focul vânătorilor.

Pânda pe marginea pădurii - toamna - când iepurii se retrag seara la adăpost. Pândă din vulpărie - la vulpe și lupi - aceasta e un adăpost subteran, iarna, pe malul unui pârâu; jos e un cadavru (de cal), vânătorul din adăpost ochește vulpea sau lupul care devorează din cadavru noaptea.

Pânda strecurată - la iepuri și la răpitoare. Vânătorul se strecoară pe nesimțite, în mici salturi cu arma în mâini, cu opriri din timp în timp. Vânatul se simte în deplină siguranță, nu-l simte pe vânător, care trebuie să aibă vântul bun (dinspre vânat).

Pândă la cerb prin imitarea boncănitului: imitarea se face cu scoica sau cu cilindrul lămpii de gaz. Cerbul solitar consideră aceasta ca o chemare la luptă. Se mai urmăreau pândă la căprior când trece la apă sărată și pândă în salturi la cocoși de munte.

Importanța învățământului practic și a excursiilor științifice în cultura pădurilor

Pe teren trebuie să se cunoască bine toate speciile forestiere din raza ocolului silvic: speciile principale, care formează arborete cu speciile secundare, de asociație. Schimbarea speciilor principale din stațiunea ocolului silvic, este o greșeală gravă în cultura pădurilor.

De asemenea, trebuie să se cunoască cubajul arborilor în picioare, pentru determinarea creșterilor la ha/an, din care se deduce posibilitatea pădurii.

Este necesar să se cunoască daunele cauzate pădurii de vânt, insecte, ciuperci, delicvenți și de efectivul supranumerar de cervide, precum și tehnica hrănirii cervidelor în timpul iernii, în folosul culturii pădurilor.

Instrucția practică din excursiile științifice pe teren are o importanță deosebită pentru educarea elevilor forestieri pentru a activa în cadrul ocolului silvic.

Noțiuni de amenajare

Apele stagnante se scurg prin șanțuri drenante: șanțuri principale, șanțuri secundare, șanțuri mici. Șanțurile de drenare sunt umplute cu pietre sau cu prăjini de arin ca să nu se surpe. Terenul salvat se populează cu puiți de anin și butași de salcie albă. Panta șanțurilor e de 1-2%. (figură în caietul de practică).

Șanțul de hotar are o lărgime, la suprafață, de 2-3 m, este adânc de 1-1,5 m, iar la bază 0,5-1 m. Panta: 0,5 - 1%. Pe teren înclinat nu se sapă șanț. Linia de proprietate este la jumătatea lățimii fundului, pământul se aruncă pe ambele maluri (figură în caiet).

Movila de hotar, cu bornă, arată unghiul închis de aliniamente. Sub bornă se pune

sticlă sau cărbune, ca semn de hotar nealterabil. Ca să nu se surpe, movila se îngrădește cu gard de nuiele (figură în caiet).

Pâraiele pădurii sunt corectate prin cleonaje și gabioane, care consolidează malurile, iar fundul acestora e pavat în ciment, cu panta de 0,5-1%. Din loc în loc, panta e întreruptă prin căderi (cataracte). Malurile pâ râului sunt plantate cu salcie și plop (figuri în caiet).

Izvoarele pădurii de pe lângă drumuri sunt curățate și amenajate pentru drumeți și excursioniști, cu lavițe și ulcioare pentru apă potabilă (figuri în caiet), situate la umbra arborilor.

Liniile de amenajare a pădurilor. Liniile somiere despart seriile de parcele, sunt largi de 8 m și lungi cât ține pădurea sau până la un semn distinct natural (pârâu, coastă pripurie, perete muntos etc.). În principiu, ele se deschid în masiv de la sud spre nord, poartă un număr curent, cu denumirea literelor mari din alfabet, pe borne de piatră sau de lemn rezistent la putrezire (stejar, larice, pin). Numărul parcelei din fața bornei e trecut sub linia de fracție. La întâlnirea a două parcele, fracțiunea poartă două numere despărțite prin linie verticală (se trece în caiet).

Liniile somiere sunt totdeauna deschise și curățate de vegetația lemnoasă. Ele pot servi ca drum de scoatere din parcelele exploatare și despart seriile de parcele în curs de exploatare, numite blocuri de tăieri.

Liniile somiere împart pădurea în porțiuni mari, care se împart apoi în porțiuni mai mici, numite parcele de pădure. Liniile care împart pădurea în parcele se numesc linii parcelare. Aceste linii cu capetele lor leagă două linii somiere. Capetele liniilor parcelare merg perpendicular pe liniile somiere. Liniile parcelare au lățimea de 4 m și direcția est-vest. Pe locurile bântuite de

vânturile periculoase nu se deschid. Ele poartă borne de piatră sau de lemn rezistent la putrezire, așezate pe partea de unde încep tăierile. Aceste linii despart șirurile de tăieri. Bornele poartă numărul curent, linie de fracție și numărul parcelei din față. La întâlnirea a două parcele, numerele acestora se despart prin linia verticală.

La exploatarea arboretului din parcelă, lotul de tăiere se așează pe latura mai lungă a parcelei, care latură formează frontul exploatării, latura mică fiind pasul exploatării. Pasul exploatării e îndreptat contra vântului de vest, care se deschide câte puțin. Uneori, acest vânt înlesnește regenerarea pădurii în mod natural.

Bornele de pe linii se așează pe locuri mai ridicate, ca să fie văzute de la un semn la altul. Lățimea bornei pe linia somieră arată nord-sud, iar pe linia parcelară, est-vest, pentru orientare în pădure.

Arboretul și cultura acestuia, formează baza amenajamentului unei păduri. Arboretul e cea mai însemnată unitate din amenajarea pădurii. El constă din specii principale adecvate stațiunii. Natura a creat pădurea cu arboretele ei și le-a menținut, de aceea, silvicultorul trebuie să le păstreze naturale, să ajute natura la desăvârșirea operei sale magnifice, prin depresaje, curățiri și rărituri, până la tăierile de regenerare ale pădurii.

Venerabilii noștri dascăli, de la catedră zic: “în voi văd îngrijitorii pădurilor de mâine!”

Prin arboret înțelegem o porțiune de pădure, formată din una sau mai multe specii, având același regim și același tratament, aceeași vârstă și aceeași consistență. Noi ajutăm natura la dezvoltarea arboretelor sale prin lucrări de îngrijire - depresaje și curățiri, prin rărituri și creare de spațiu vital pentru fiecare

individ, prin apărarea de calamități, până la vârsta de exploatare.

De aceea, când zici silvicultor, zici un îngrijitor al arboretelor pădurii. Suprafața ocupată de un arboret este de la 0,25 ha în sus. Sub această suprafață sunt ochiurile, pâlcurile și grupele de arbori. Dacă se schimbă una din cele patru condițiuni, atunci avem un arboret nou.

Pe teren, hotarul dintre două arborete se înseamnă prin cioplaje pe arborii mărginași, ca să se vadă bine de la un semn la altul. Cioplajele se fac pe arbori de mică valoare; dacă se șterg prin calusare, se renovează.

Pe hărțile de amenajare suprafața ocupată de arborete se înseamnă prin litere mici ale alfabetului. De exemplu: 20 a, b, c înseamnă că în parcela 20 avem ca subparcele arboretele a, b, c. Suprafața fiecărui arboret este trecută în cartea amenajamentului, împreună cu descrierea arboretelor din subparcele.

Ciclul de producție și clasele de vârstă. Ciclul de producție reprezintă numărul de ani de la regenerarea unei păduri până în momentul exploatării acesteia. Acesta variază în funcție de speciile principale și în funcție de regimul care se aplică pădurii.

Pădurea de crâng are ciclul de producție de 20 ani, pădurea de zăvoi de luncă (plop, salcie) tratată în codru are ciclul de producție de 60 ani, pădurea de șleau (gorun, fag, frasin) de la podgorii are ciclul de producție 80 ani, pădurea de la coline de fag, brad și molid are ciclul de producție de 100 ani.

Ciclul de producție se împarte în clase de vârste. Clasa de vârstă e numărul de ani necesar unui stadiu de dezvoltare. La codru avem : 1-20 ani - stadiul semințișului, 20-40 ani - stadiul prăjinișului, 40-60 ani - stadiul codrului mijlociu, 60-80 ani - stadiul codrului matur, 80-100 ani - stadiul codrului

bătrân. La fixarea ciclului de producție și a claselor de vârstă se ia în considerare stațiunea în care se lucrează, perioada de regenerare a speciilor forestiere, cât și perioada stadiilor de dezvoltare ale acestora.

Construcțiile forestiere pentru paza și exploatarea într-un ocol silvic. Ocolul silvic se împarte, ca suprafață, în cantoane de pază și de protecție. Acestea sunt conduse de către pădurari, sub îndrumarea unui tehnician silvic. Deci pădurarii, tehnicienii silvici și șeful de ocol trebuie să păzească și să protejeze pădurea, să o ocrotească, să o parcurgă în toate direcțiile, ca un bun încredințat spre exploatare. Ei au nevoie de poteci de picior, de drumuri de scoatere a masei lemnoase și de drumuri șoseluite în toate colțurile ocolului silvic.

Poteca de pază și protecție din cantonul forestier este un drum de picior, parcurs de organele silvice. Are lățimea de 1-2 m, trece prin locuri închise, ascunse publicului, cu o lungime cerută de paza pădurii. Fiecare potecă poartă un număr curent, cunoscut de șeful cantonului.

Potecile străbat arboretele din stadiul de semințiș, până la codru bătrân. Obstacolele sunt înzestrate cu punți sau se evită din cale prin înconjurare. Trasarea potecilor în teren se face de către un tehnician, ajutat de pădurarul cantonului. Săparea și prelucrarea terenului se fac în zile de lucru, cu plata în permise pentru lemne de foc. Ocolul silvic lipsit de asemenea poteci este "dezorientat", fără pază eficientă și fără control. Legat de acest subiect, figura din caiet va fi o punte peste pârâu.

Pe drumul de scoatere, provizoriu (vara pe solul uscat, iarna pe zăpadă) se scoate toată masa lemnoasă din rărituri și din produse accidentale. Drumul de scoatere e lipsit de șanțuri. Pe locurile ude se așterne o podină din traverse. În terenul accidentat, cu

pâraie și viroage, se construiesc podețe provizorii.

Podetele de furci traversează obstacolele de mică deschidere (3-6 m). În malurile pâ râului, pe ambele părți, se îngroapă furci din prăjini solide. Acestea se leagă sus într-o longrină în formă de coamă. Furcile formează două table ca de acoperiș, când se acoperă cu cetină și crăci. Acestea se umplu apoi cu pământ, la nivelul drumului de scoatere. Pământul se varsă în straturi bătute cu maiul, după care se lasă timp de tasare. Podețul pe furci suportă încărcături ușoare, până la o tonă și durează 3-5 ani.

Podetele pe babe îngropate în maluri se construiesc atunci când deschiderea obstacolului este mai largă (6-10 m). Pe babe se așează urșii, cu podea din dulapi și cu parapete.

Drumurile șoseluite, pentru vehicule grele, au o deschidere de 4-6 m și șanțuri de scurgere. Mijlocul drumului este bombat pentru scurgerea apelor, iar la traversarea pâraielor acestea sunt deservite de poduri de lemn. Pentru încrucișarea vehiculelor, din loc în loc sunt prevăzute lărgiri speciale, numite popasuri.

La aceste drumuri distingem: șanțurile pavate, acostamentele pentru pietoni, patul drumului, care este împietruit. Împietruirea drumului - balastrarea - constă din trei straturi. Stratul de jos, prima balastrare, este alcătuit din pietre mari, numite pavele, de 10-15 cm diametru. Stratul următor constă din pietriș mare (de 8-10 cm), peste care se varsă ultimul strat de pietriș mic (5-6 cm). Peste acesta se varsă stratul de nisip și se tasează cu cilindrul compresor, astfel încât mijlocul drumului să rămână bombat, pentru scurgerea apelor. Panta drumurilor șoseluite nu depășește 6%, iar zona acestor drumuri prin pădure se menține liberă, 20 m la dreapta și la stânga de la axul drumului.

La traversarea cursurilor de apă, dru-

murile șoseluite sunt servite de poduri de lemn. La un pod de lemn distingem: capetele podului, numite pilaștri, contraforturile sau culeele podului, care sunt construite din lemn sau din zid cu pereți solizi, pe care se așează babele podului. Urmează apoi paleele podului - jugurile de pod. Un jug de pod constă din stâlpi de pod - piloni înfiți în cursul apei, iar sus, sunt încaștrați în babele podului. Distanța între două juguri se numește plasă de pod. Pe babe stau urșii podului, care sunt grinzi groase, din bușteni de rășinoase. La partea de jos, urșii sunt întăriți prin chingi puternice, prinse cu buloane de fier, ca să nu oscileze la trecerea vehiculelor.

Pe urși se așază podeaua podului, cu parapete. Longrinele, de ambele părți ale podului, numite și "apără roată", separă partea carosabilă de acostamentele pentru trecerea pietonilor.

La un parapet distingem mâna curentă, adică longrina țiiitoare pentru mâini și longrina întăritoare, mai jos, care fixează parapetul pe stâlpușori; aceștia sunt fixați prin contrafișe în podeaua podului.

Revizuirea amenajamentului. Amenajamentul unui ocol silvic este conceput și realizat pentru o decadă (10-12 ani) din ciclul de producție. Tot la sfârșitul acestei perioade, comisia de amenajare face revizuirea aplicării corecte a lucrărilor prevăzute în decada trecută. După această revizuire, comisia procedează la alcătuirea studiilor pe teren a noilor arborete, care au evoluat în cursul deceniului trecut.

În urma tăierilor de parchete au apărut noi regenerări, din semințișurile naturale și noi culturi din plantații. Vârsta de zece ani a schimbat stadiile de dezvoltare a arboretelor. Consistențe noi se observă la toate arboretele în urma răriturilor aplicate, care ne oferă produse secundare, etc. Vedem pe

teren că vârsta a schimbat stadiile de dezvoltare, iar lucrările culturale au schimbat consistența arboretelor.

Comisia de amenajare studiază noile arborete: le descrie, stabilește noua posibilitate pentru noua decadă din calculul creșterilor anuale, arată pe teren și în cartea noului amenajament, care sunt arboretele în rând de tăiere și de regenerare din noua decadă, lucrările de îngrijire în seminișuri, desișuri, părișuri, prăjinișuri etc.

Din vechiul amenajament rămâne neschimbat studiul stațiunii forestiere, solul și climatul pădurilor din ocol, vânturile dăunătoare și direcția acestora (cu săgeata roșie pe hărți), studiul speciilor principale cu arborii de asociație, regimul și tratamentul care se aplică acestor specii, ciclul de producție al speciilor principale. Pe teren: hotarele de proprietate ale ocolului silvic și harta ocolului, hărțile cantoanelor silvice, parcelele de pădure cu liniile somiere și cu liniile parcelare, construcțiile forestiere, casele cu dependențele lor, instalațiile de transport a lemnului pe apă, registrul comemorativ.

Revizuirea amenajamentului reprezintă refacerea dispozițiilor sale pentru noi venituri. Amenajamentul, în perioada unui ciclu de producție, se revizuieste de 5-12 ori, după mărimea ciclului. Se prescriu noi exploatări, noi produse principale, noi produse secundare și noi regenerări ale arboretelor. Prin revizuire se obțin noi surse de venituri din exploatarea permanentă a pădurilor. Veniturile produselor secundare, din rărituri și din accidentale ajunge uneori a fi jumătate din masa lemnoasă a produselor principale.

De exemplu: s-a regenerat pădurea cu 3500 puietși/ha. La exploatarea definitivă (la terminarea ciclului de producție) s-a ajuns la circa 800 arbori/ha, care dau circa 400 m³/ha, ca produs principal. Răriturile și

extragerea arborilor accidentați, se adaugă ca produs secundar, de 200 m³/ha. Aceasta înseamnă că produsul global de pădure la hectar dă un venit de masă lemnoasă în cursul unui ciclu de producție de 600 m³/ha. Pădurea amenajată este o pădure permanentă, iar veniturile ei sunt venituri inepuizabile.

Operațiunile aplicate în ocoalele silvice pentru arboretele de clasele I și II de vârste (1-40 ani): prima rărire reprezintă depresarea seminișurilor prea dese, la câțiva ani după tăierile de regenerare. Se execută cu foarfeca forestieră, acolo unde se văd pâlcuri de seminiș, în tot timpul verii. Se taie vârfulurile speciilor noi, în fâșii late de 0,5 m. Se lasă, alternativ, seminișul de viitor, în benzi de 0,5 m.

După o pauză de 3-4 ani se face curățirea seminișului de speciile moi; acum seminișul are înălțimea până la brâu. Din acesta apare plopul și salcia căprească, mesteacănul, etc. La extragerea acestora, solul rămâne acoperit și bine umbrat. Golurile înierbate, de 2-3 m², care includ specii moi, se lasă necurățate, urmând să fie umbrite în continuare până când arboretul de viitor captează și aceste goluri. Curățirea seminișurilor se execută vara, cu ocazia prășitului speciilor de valoare. La această operație se face uz de un cosor mare sau de un topor ușor. Operațiile se lasă în sarcina muncitoarelor instruite, ele fiind mai silitoare și mai sprintene.

Răriturile: seminișul este în stadiul de masiv, are înălțimea omului sau mai mult. Fiecare specie își cere spațiul ei vital pentru extragerea sevei din sol, a luminii solare și a bioxidului de carbon din aer. Silviculorul vine în ajutorul naturii și rărește desișul (această operație este făcută de un muncitor cu experiență). Acesta inează mai întâi cu vopsea circa 500/ha arbori de viitor, repartizați pe întreaga suprafață în mod

uniform. Pe lângă aceștia, revine a doua oară și însemnează arborii prea deși, care urmează să fie scoși, cu condiția ca solul să rămână acoperit.

Suprafața astfel lucrată o supune tehnicianului spre verificare și control. Când tehnicianul constată că lucrarea este de calitate, din suprafața întreagă pe o mică porțiune de circa 250 m² se aplică răritura martor, care se supune spre aprobare șefului de ocol. Acesta verifică întreaga lucrare și răritura martor și aprobă aplicarea răriturii de jos. Răritura se execută de către muncitorii supravegheați de șeful cantonului.

Din răritura clasei I de vârste (1-20 ani) rezultă pari, stachete, lemn de celuloză și de construcție. Vânzarea se face la metru cub, la grămadă, sau pe număr de bucăți, după tariful de prețuri. La fel se procedează și la arboretele din clasa a II-a de vârste (20-40 ani), unde rezultă lemn de construcție și de foc (bârne).

Ocolul silvic și vânatul până în 1948

După primul război mondial, Administrația Fondului Bisericesc dispune de întreg vânatul pădurilor sale. Toamna începând cu luna octombrie, ocoalele silvice executau vânători oficiale, obligatorii. Vânatul doborât se vindea populației, iar banii se încasau de către ocoalele silvice, ca venit din produsele accesorii ale pădurilor.

La aceste vânători se invitau în mod obișnuit autoritățile Administrației Fondului bisericesc, să participe ca oaspeți. Vânătoarea se execută după toate regulile vânătoarești, cu tot fastul unei serbări câmpenești, în cinstea zeiței Diana, ocrotitoarea vânatului util, cu focul vânătorilor, gustare, povești vânătoarești după baronul Munchausen ...

Vânătorii amatori, după achitarea taxei unui cerb, căprior sau cocoș de munte, se prezentau la ocolul silvic de unde erau conduși la locul vânatului achitat.

Forestierii, șefi de cantoane silvice, aveau dreptul să vâneze răpitoarele din cantonul de pază: lupi, râși, pisici, vulpi, jderi, vidre etc. Ei se prezentau la cancelaria ocolului cu vânatul doborât, plăteau taxa iar blana răpitoarei le aparține lor. Pentru lupul doborât se dădea și un premiu.

După încheierea vânătorilor din oficiu, șefii de cantoane prezentau efectivul de vânat existent în cantoanele lor, potrivit unui model imprimat.

Practica forestierilor la cancelaria ocolului silvic timp de doi ani

Șeful ocolului silvic avea dreptul să angajeze la serviciul de cancelarie încă doi practicanți silvici ("vulpoi de birou"), pe lângă forestierul de birou. Aceștia trebuiau (până la războiul mondial) să cunoască limba germană vorbit și scris, să aibă la bază patru clase de gimnaziu, să fie sănătoși.

În cancelaria ocolului aveau următoarele atribuțiuni : (i) condica poștală de primire și de expediție a ocolului silvic; (ii) verificarea carnetelor de cubaj depuse de șefii de canton; (iii) cunoașterea dosarelor ocolului silvic; (iv) eliberarea permiselor la culesul fructelor de pădure (fragi, smeură, bureți etc.); (v) verificarea întocmirii proceselor verbale depuse la cancelarie de organele externe - de delict și flagrant delict silvic, de delict de vânătoare (braconaj); (vi) însoțirea șefului de ocol la controlul cantoanelor silvice.

Acești practicanți silvici erau plătiți de ocol ca zilieri permanenți și ajutau în cancelarie pe forestierul de birou. După

împlinirea a doi ani de serviciu, șeful ocolului silvic le făcea recomandare pentru admitere în Școala Silvică de Forestieri.

Practicanții silvici respinși la examenul de admitere în școală se prezentau la ocolul silvic de origine, iar șeful ocolului silvic îi trimitea să facă practică la un șef de canton mai înaintat în vârstă, ca ajutor în serviciu.

Practica forestierilor, la șeful bătrân al unui canton silvic

Aici șeful de canton se servește de acești “vulpoi” la inventarierea buștenilor fasonați în canton, la inventarierea lemnului de foc în steri, la calcularea volumului cu ajutorul tablelor de cubaj, la trasarea potecilor de pază ale cantonului silvic, la așezarea sării pentru cervide, la stârpirea răpitoarelor cu capcane, la pregătirea frunzarelor și a fânului pentru cervide, la pregătirea hranei pentru mistreți, la ieșirea din bârloage primăvara, la pregătirea ogoarelor pentru paseri, la jupuirea vânatului, la tranșarea cârnii de vânat, la albinărit, la grădina de zarzavat, la prepararea vinului din fructe de pădure (din fragi, zmeură, mure, fructe de trandafir sălbatic etc.). Vedem astfel cum forestierii de ieri concurează în practică cu elevii silvici de astăzi și cu cei de mâine.

Ținuta în serviciu a unui forestier, șef de canton silvic, în 1914

În timpul serviciului, forestierul are următoarea ținută: bocanci pentru munte, ciorapi groși, împlețiți cu inglița, lungi până sub genunchi, pantaloni bufanți din stofă, loden sau ștruc, vestă verde cu nasturi mici, din corn de cerb, ceas de serviciu - Roskopf patent, cu lanț din metal alb, haină forestieră din loden tirolez, pălărie de vânător,

decorată cu păr de mistreț, moț, pelerină din loden verde, cu nasturi din corn de cerb, tașcă de serviciu cu insigne vânătoarești, în care poartă condica de serviciu și unde scrie ocupația în serviciu de fiecare zi și delictele silvice și de braconaj, armă de vânătoare, centura cu cartușe, bastonul de munte, un câine de vânătoare - baset la vizuină.

Această ținută îl distinge pe forestier în pădure și în public, îi dă aspectul de silvicultor și prestigiul cuvenit unui specialist în cultura pădurilor.

(va urma)